

JOANNA REESOVÁ

CIZINKA V PAŘÍŽI

Od autorky bestselleru *Dívka na útěku*

Zaplatí za minulost, před níž utekla?

Neuvěřitelné dobrodružství *Dívky na útěku* pokračuje...

Vita Caseyová uprchla před svou minulostí a smrtelným nebezpečím nejprve do Londýna a následně do Francie. Tam připlouvá i se svou přítelkyní – kabaretní tanečnicí Nancy. Frivolní svět Paříže 20. let obě ženy brzy pohltí, možná ale více, než původně zamýšlely. Podaří se Vitě splnit si sen o svobodě a konečně žít život svých snů?

„Pokud se rádi noříte do epických příběhů ve stylu Penny Vincenziové a Lesley Pearse, tuhle knihu si zamilujete.“

– Woman

„Napínavý příběh plný zvrátů, intrik, dramát a přesvědčivých postav, které vás uchvátí od začátku do konce.“

– Hello!

Joanna Reesová

**CIZINKA
V PAŘÍŽI**

Přeložil Zdík Dušek

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Hidden Wife © Joanna Rees, 2020

First published by Pan, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited, London

Translation © Zdík Dušek, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-488-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-487-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-127-4 (print)

*Pro Tallulah,
moji parťačku na večírky,
s veškerou láskou*

1

Březen 1928

Vita Caseyová stála v setmělém zákulisí Les Folies Bergère s hedvábnými župany tanečnic přehozenými přes předloktí. Z hlediště zaslechla prudké nadechnutí a opatrně postoupila kupředu, aby viděla Julianniny zářivé platinové vlasy, houpající se v pomalém oblouku. Julianne měla kolena zaháknutá za visutou hrazdu zavěšenou na vysokém stropě. Vita mohla ze svého místa zahlédnout jen malou část očarovaného publika, ale ve vzduchu se vznášela takřka hmatatelná chuť do života, *joie de vivre*, jak to formulovali francouzští recenzenti. Vita si pomyslela, že není divu. Od chvíle, kdy Josephine Bakerová před dvěma lety předvedla svůj vzrušující tanec, při kterém na sobě neměla nic jiného než sukni z falešných banánů, byl tohle jeden z předních pařížských nočních podniků.

Vita se rychle stáhla zpátky do stínu – začalo nové číslo. Prostřední uličkou zezadu přiběhla řada tanečnic s odhalenými ňadry a vystoupala na jeviště za táhlého, chraptivého zvuku pozounů. Dívky zavýskly a začaly v dokonalé souhře vykopávat nohy do výšky, jedna ve-

dle druhé. Diváci – a žen tu nebylo méně než mužů – tleskali a nadšeně křičeli. Vita zaznamenala, že se kolem mihla její nejlepšší kamarádka Nancy – červená nabíraná sukně odhalovala její vypracované nohy. Zamrkala na Vitu. Líce měla silně nalíčené, rty se jí leskly a na hlavě se jí kývala obří čelenka s bílými pery.

Vita jí ze slušnosti zamávala, ale stýskalo se jí po staré Nancy, která nebrala život jako jeden velký večírek jako tady v Les Folies, nebyla každou noc sjetá, jako kdyby považovala za svou povinnost být tou nejodvážnější a nejvýstřednější dívkou ze všech.

Byla Nancy vždycky taková? uvažovala Vita. Nejspíš ano, ale chyběly jí dny, kdy stály proti celému světu jen samy dvě. Tehdy Vita na poslední chvíli nastoupila do vlaku z Londýna, aby se zachránila před vyšinutým, pomstychtivým bratrem, jen s pasem své kamarádky Edith a šaty, které měla na sobě. Z překotného vývoje událostí se jí točila hlava. Nancy ale proměnila jejich vyděšený úprk na kontinent ve skutečné dobrodružství.

Ani se nezastavily v Paříži, což bylo nejvzdálenější místo, o jehož návštěvě Vita kdy snila. Nancy trvala na tom, že budou nějakou dobu cestovat, a tak na Gare du Nord přestoupily na jinou soupravu a pokračovaly i s Panem Divokým, Nancyiným psem, na jih.

Dojely až do Říma a odtud k nádherné vile Nancyiných starých rodinných přátel na pobřeží Amalfi, kde strávily Vánoce a Nový rok, dokud – poté, co vypily celý sklep – jim hostitelé nenaznačili, že už tu nejsou vítané. Obě žily z ubývajících peněz Nancyina svěřenského fondu, ačkoliv nikdy neodmítly pozvání na oběd či večeři od jiných cestujících. A jelikož Nan-

cy byla nenapravitelná koketa a Pan Divoký si dokázal najít přátele, kdekoli se ocitly, jejich dobrovolný exil byl často spíše zábava.

Pak ale peníze došly a Nancy prohlásila, že nejlepším místem, kde se znovu postaví na nohy, bude Paříž. Vita tam nechtěla, Nancy však trvala na svém. Vita se děsila, že ji pořád hledá bratr Clement, ale Nancy odporovala – po všech těch měsících Clementa pátrání jistě unavilo a ona se nemá čeho bát.

Se schopností zlehčovat i ty nejhorší situace Nancy usuzovala, že už utíkaly dost dlouho a Vita přece dávno není Annou Dartonovou, dívkou, která opustila tyranskou rodinu. Nemusí být tou utiskovanou, ustrašenou dceruškou lancashirského majitele továrny na zpracování bavlny, ale může naplnit svůj osud jako Vita Caseyová, návrhářka a světaznalá, nádherná a společenská dívka. „Protože Paříž, drahoušku,“ tvrdila Nancy se svým americkým přízvukem, „je jediné místo, kde stojí za to být.“

A tak se Vita nechala přesvědčit. Opakovala si, že i když už si jednou změnila jméno a schovala se v srdci metropole, kde ji Clement přesto našel, Nancy má pravdu a tady v Paříži to určitě bude jiné. Paříž je přece to nejpestřejší město na světě. Kromě toho se k ní Nancy chovala tak dobře – jak by jí mohla pokazit sny, že dojde Paříž?

Když sem plné vzrušení dorazily, Vita předpokládala, že Nancy chce splnit svůj slib z Londýna a pomůže Vitě, aby začala podnikat v oboru spodního prádla. Prý požádá o laskavost rodinné známé. Brzy však začalo být jasné, že žádný z těchto kontaktů nevyšel, a Vita

získala dojem, že Nancyiny sliby nikdy nebyly ničím víc než prázdnými slovy.

Místo toho Nancy zamířila do Les Folies Bergère a s přehnanými proklamacemi o jejich zkušenostech coby tanečnic v londýnském Zip Clubu se zanedlouho vemluvila do zdejšího souboru. Vita takové štěstí neměla. Neprošla konkurzem, kde režisér řekl, že ačkoliv má pěkné modré oči a zlaté vlasy, její prsa jsou příliš velká a nehodí se do momentální sestavy dívek.

Nancy, která pevně věřila tomu, že se všichni nakonec skloní před jejími přáními, to označila za nesmysl – prý je jen otázka času, než dostane do souboru i Vitu. Prohlásila, že už to dokázala jednou v Londýně a v Paříži to dokáže znovu. A pak, až si našetří trochu peněz, začnou uvažovat o Vitině podnikání.

Uplynul ale víc než rok a Vita se nijak nepřiblížila opětovnému založení svého podniku se spodním prádlem nazvaném Extra jakost, a vlastně ani přijetí do tanečního souboru – ne že by si na to doopravdy troufala. Nancy zřejmě zapoměla, že Vita neprošla žádným tanečním školením.

Místo toho se živila tím, že pod bdělým dohledem madam Rubierové za žalostnou almužnu pomáhala v zákulisí garderobiérkám, ale jejím hlavním úkolem bylo čekat na Nancy a být jí k dispozici. Věděla, že ji některé z ostatních tanečnic nevlídně označují za Nancyinu „manželku“, což byl žert, který Nancy ráda opakovala, ale Vita v poslední době čím dál častěji přemýšlela, jak dlouho zůstane pouhou Nancyinou společnicí, když touží po tom, aby se postavila na vlastní nohy.

Ustoupila, protože tanec skončil a dívky se nahrnu-

ly k ní, v čele s brazilskou kráskou Solange a ohnivou Sicilankou Collette, které Vitu rychle minuly, aby se zbývajících deset tanečnic vešlo do temného zákulisí. Jejich pózy s doširoka roztaženými pažemi ochably, jakmile na ně přestaly zářit reflektory. Dívky s sebou nesly štiplavý pach potu a parfému spolu se závanem kouřových elektrických světél.

Z hlediště zněl ohlušující potlesk, ale tanečnice dnes večer nechystaly přídavek. Místo nich se na opačné straně jeviště na svoje číslo připravoval Tibor, hadí muž z Ruska.

Vita rychle rozdávala dívkám župany a častovala je povzbudivými úsměvy a pochvalami: „*Bien joué, Adrienne*“, „*Quel spectacle formidable*“ směrem k Rose, „*C’était magnifique*“ pro Madeleine a Simone. Poslední župan zvedla k Nancy, ale té se mezi svůdně odhalenými ňadry leskly kapky potu a zavrtěla hlavou, že ho nechce. Místo toho si sejmula vysokou péřovou čelenku, podala ji Vitě a prohrábla si krátké černé vlasy.

„Převleč se, holka,“ nařídila a přejela nespokojeným pohledem Vitinu košili zastrčenou do volných kalhot, z nichž se Vita neměla v úmyslu převléct. Vedle polonahých exotických tanečnic vypadala trochu fádně, ale Vitě se její styl líbil. Kalhoty si ušila z látky, kterou se madame Rubierová chystala vyhodit – jejich střih odvodila od podobných kalhot Coco Chanel, které viděla v jedné reklamě.

„Co je na mně špatného?“

„Nejdřív půjdeme k Solange a potom do klubu,“ odpověděla Nancy s povytaženým obočím. „Bude to zábava. A bude tam i *on*...“

2

Výzva

Bylo obvyklé, že „gang“, jak Nancy nazývala jejich skupinu, chodil po představení tancovat do klubu. Dívky často mířily do Nancyina nejoblíbenějšího „Hlodavce“ neboli Le Rat Mort, jak ho znali všichni ostatní, který patřil korsické mafii a vyznačoval se zhýralou atmosférou, kde se všechny mohly opít červeným vínem a protančit se do extáze. Vita ale měla nejradši Le Grand Duc, známý pod přezdívkou U Zrzky podle extravagantní rusovlasé majitelky Ady, která naučila všechny významné lidi v Paříži tančit charleston. Vita zbožňovala spontánnost, s níž si U Zrzky prozpěvovaly, i to, jak se k nim Ada připojovala k tanci na dusném parketu.

Dnes večer se všechny nejdřív sešly v Solangině bytě, příhodně ležícím pár bloků od Les Folies na konci rue des Martyrs poblíž kostela Panny Marie Loretánské, v podkroví kdysi velkolepého – i když nyní notně omšelého – domu.

Solange na sobě pořád měla šaty z vystoupení, s hlubokým výstřihem na zádech, a penízky pošitou čelen-

ku ve zvlněných černých vlasech. Byly jí vidět podvazky a punčochy. Měla exoticky tmavou pleť a byla výjimečně ohebná – před příjezdem do Paříže se připojila k Ruskému baletu, který byl zrovna na turné po Jižní Americe. Byla drobná, ale měla znělý hlas a pronikavé hnědé oči, jimiž většinou dokázala přimět lidi, aby udělali, co jim řekne.

Jako obvykle byla ve svém salonku středem pozornosti. Některé tanečnice se rozvalovaly na tmavě růžové sametové čalouněné lavici pod oprýskanou omítkou stropu a zaprášeným lustrem, zavěšeným na drátu, který působil poněkud nebezpečně. Ostatní seděly na pohovce u oken dosahujících od podlahy po strop. Rosa zpola ležela, jednu dlouhou nohu zvednutou a opřenou o roztřepený závěs z modré látky vybělené od slunce. Vitě připadalo, že i když mají tanečnice odpočívat, jsou v neustálém pohybu: pořád se protahovaly a vrtěly.

Jejich přítel Maxwell, který dnes večer vypadal v dokonale stříženém fraku velice elegantně, právě pokládal na gramofon novou nahrávku. Přiložil jehlu na začátek desky a ozvalo se hlasité zapraskání.

Vita potlačila zívnutí. Na rozdíl od Nancy, která většinu dne strávila v posteli, vstávala časně – vzhledem k potřebám Pana Divokého – a teď, s blížící se půlnocí, se cítila unavená a toužila spíš po posteli než po návštěvě klubu. Odejít však nešlo. Ještě ne. Ne když se Nancy teprve rozjížděla.

Vita přihlížela, jak si její kamarádka přihýbá koktejlu, který držela v ruce: nejspíš „75“, smrtící drink s ginem a citronem. Aby držely krok s módou, všech-

ny pily koktejly, přičemž Nancy často šla příkladem s ještě opojnějšími kombinacemi, a „75“ patřil k jejím nejoblíbenějším. Vita nedokázala vypít ani jeden, aniž by se jí zamotala hlava.

„Dáš si?“ zeptala se Nancy, znovu se dlouze napila a zvedla sklenici směrem k Vitě. „Není tak silný, přísahám.“

„Ne, díky,“ odmítla Vita, ale Nancy ji neposlouchala. Najednou se rozezněla hudba – veselá písnička s klarinetu a trumpetami s doprovodem bendža a basy. Všechny dívky se zavýsknutím vyskočily na nohy a pustily se do tance. „Jé, hele – podívej, jsou tady,“ zatrylkovala Nancy a máchlala rukou k otevřeným dveřím bytu.

Právě jimi vcházelo šest mužů a protahovali se kolem lidí, kteří si povídali v malé vstupní hale. Vita v nich poznala členy kapely z Les Folies. Na okamžik se jí zastavilo srdce, když vzadu uviděla Fletche, jak vleče do schodů Bobův kontrabas.

„Podrž mi to, drahoušku,“ vykřikla Nancy přes hudbu, vtiskla Vitě do ruky koktejl a rozběhla se s otevřenou náručí po parketách. Vita si pomyslela, že jí halasné a neomalené chování prochází, protože je Američanka, ale opravdu byla taková: vyhledávala pozornost a upřímně ji milovala. Políbila Boba i Fletche, který se zasmál jejímu přehnanému přivítání.

Vita s Fletchem mluvila jen několikrát a krátce – byl to nový trumpetista, ale Vitě se líbila jeho sebejistota, s níž stával mezi hudebníky v orchestřišti před jevištěm, trubku pozvednutou k balkonu. Působil velice profesionálně, moderně a taky exoticky. Právě si ale nesměle stíral z tváře Nancyinu rtěnku.

Když vykročili k salonku, Nancy se vrátila k Vitě. Cestou tančila na hudbu. „Netvař se tak,“ pokárala Vitu.

„Jak?“

„Jako by ses nejradši propadla do země. Tohle není Anglie, ale Paříž. Je naprosto v pohodě stýkat se s barevnými muži. Jak tomu Francouzi říkají? *Négrophilie*. Láska ke všemu černému.“

„Psst,“ zasykla Vita – bála se, aby je někdo neslyšel. Nancy skutečně netušila, co je to diskrétnost. Vita litovala, že se před ní jednou zmínila o tom, jak ji Fletch přitahuje.

„Nestyď se, drahoušku. Na první pohled je vidět, že se ti líbí. Podle mě bys s ním měla prožít nějakou pletku.“ Podala to jako výzvu a Vita si vzpomněla na její podobné výzvy z dřívějšíka.

Zamračila se na ni. „To se nestane.“

„Proč ne?“

„Protože...“

„Potřebuješ to, Vito. Už jsem ti to říkala – potřebuješ se vyšvihnout zpátky do sedla a netruchlit pořád po tom děsném Archiem Fenwickovi.“

„Já netruchlím.“

„Kromě toho, víš, co se říká o trumpetistech?“

„Co?“

„Díky náustku umí dobře líbat... i jiné věci.“ Nancy povytáhla obočí a mrkla směrem k rozkroku Vitiných kalhot.

Vita nad jejím obscénním návrhem zalapala po dechu, ale Nancy se jen usmála a zvedla ze stolku cigarety a zápalky. „Tak běž!“ postrčila Vitu kolenem směrem k nově příchozím.

Vita se na ni ohlédla a probodla ji pohledem. Dráždilo ji, že ji Nancy následuje, navíc s tím nezbedným úsměvem, který Vita znala až příliš dobře.

3

Fletch

Fletch měl na sobě černý oblek s bílou, u krku rozhalenou košilí. V ruce držel plstěný klobouk a hnědé pouzdro.

„Fletchi, drahoušku, pamatuješ si Vitu?“ oslovila ho Nancy, mávla mezi nimi zapálenou sirkou a připálila si cigaretu, kterou svírala v zubech. „To je ta, o které jsem ti říkala. Naše kostymérka,“ dodala Nancy svůdně a vyfoukla kouř ke stropu. „Je zatraceně dobrá švadlena. Vyrábí podprsenky a další věci.“

Nancy už o ní s Fletchem mluvila? A představila ji jako někoho s mnohem nižším postavením než tanečnice. Vity se zmocnil až příliš dobře známý pocit, že je k Nancy připoutaná.

„Ahoj Vito, rád tě zase vidím,“ pozdravil Fletch okouzlujícím tónem. Měl americký přízvuk – patrně z Jihu, jak Vita odhadovala – a odzbrojující upřímný úsměv. *Nejspíš není o nic starší než já*, pomyslela si při pohledu na jeho hladkou mladou pleť. Rukou si uhladil naolejované vlasy.

„Takže, dámy, co se tu děje?“ zeptal se.

„Zatím nic moc. Čekaly jsme na vás. Noc je ještě mladá,“ odpověděla Nancy zvonivým hlasem a prudce se otočila, až se jí zvedl lem šatů. Přes rameno ještě zamrkala na Vitu.

„Tvoje kamarádka je opravdu číslo,“ poznamenal Fletch. Nad plnými rty se mu táhl úhledný tenký knírek. Vita si najednou představila, jak se ráno holí a jak asi vypadá polonahý...

„To tedy je,“ souhlasila, vyděšená náhlým výtryskem své fantazie.

Fletch se podíval k salonku a vykročil. „Dal bych si něco k pití. Chceš dolít, Vito?“ Kývl na Nancyinu téměř prázdnou sklenku, kterou Vita pořád držela. Vydala se za ním. Líbilo se jí, jak vyslovuje její jméno: *Vida*.

Uvažovala, co vlastně očekává od svých snů o Fletchovi. Tolik se lišil od všech lidí, se kterými se kdy setkala, ale opět se přistihla, jak podléhá jeho nenucenému šarmu. Ačkoliv si vůbec nedokázala představit, co by asi řekla její matka, Theresa Dartonová, kdyby ji teď viděla, jak klábosí s tímhle pohledným černochem.

Ale Nancy měla pravdu. Tohle je Paříž, „zaplavená cizinci“, jak četla v novinách – pokud to Vita dokázala posoudit, především Američany –, zvykla si na všechny možné odstíny pleti i přízvuky. A rozmanitost, která ji obklopovala, se jí líbila: každá nová tvář přinášela do živého města jiný příběh. Možná se jí tedy nehrnula krev do lící kvůli barvě Fletchovy pleti, ale protože Fletch byl muž... a navíc velice atraktivní.

Prošli spolu salonkem. Protáhli se kolem tanečnicků s rozevlátými pažemi k příborníku se zrcadlem, na

kterém stálo působivé množství lahví. Fletch odložil hnědé pouzdro a zvedl jednu z nich.

„Jen si dejte,“ zavolala Solange, která právě protančila kolem v Maxwellově náručí. Musela křičet, aby ji bylo přes hudbu slyšet. „Pivo nám došlo. Tomas míchal koktejly, ale musel jít pro led.“

„Škoda,“ zalitoval Fletch s pohledem na lahve. „Na absint je trochu brzy,“ zavtipkoval a vyměnil jednu zelenou lahev za jinou. „Pernod. Ten bude dobrý. Dáš si taky?“

Vita přikývla a Fletch se souhlasným výrazem vybral poslední zbytek ledu z kbelíku a vhodil několik kostek do dvou sklenic z broušeného skla na promáčknutém stříbrném podnose. Přidal k nim palec jantarové tekutiny, vzal karafu s vodou a zvedl jednu sklenici k Vitě. „Řekni si.“

„Stačí,“ zarazila ho, když tekutina po naředění vodou zežloutla. Fletch jí podal sklenici. Jeho prst se mimoděk dotkl jejího a Vita cítila, jak se červená, když se jí zahleděl do očí.

„*Salut*, jak tu říkají,“ pronesl, jakmile připravil drink i pro sebe.

Nápoj s lékořicovou příchutí ji pállil na jazyku. Vita se odvrátila a chvíli stáli vedle sebe a sledovali tanečníky. Nebyla zvyklá na flirtování a nevyřčená přitažlivost mezi nimi jí svazovala jazyk a zvyšovala její rozpaky.

Najednou ten okamžik pominul. Collette odtáhla Fletche na taneční parket, sebrala mu klobouk a využila ho jako rekvizitu – střídavě si ho nasazovala a zase ho snímala. Vita se na ně dívala a přemítala o tom,

co se právě stalo. Od Archieho ji to k nikomu tolik netáhlo a teď se cítila zmateně a nejistě.

Nemohla si pomoci – musela myslet i na to, co říkala Nancy. Archie nebyl „děsný“. Vážně Nancy tak připadal? A je opravdu tak vidět, že kvůli němu Vita pořád truchlí? Možná ano. I teď se cítila provinile, jako kdyby zrazovala Archieho, když považovala Fletche za přitažlivého, ačkoliv to bylo úplně absurdní.

Archie byl nadobro pryč. Láska jejího života se oživila s nudnou a nevýraznou Maud. Nikdy se nedozví, jak moc jí zlomil srdce. Pořád zůstávalo zlomené... i po tak dlouhé době. Proč na něj nedokázala zapomenout a posunout se v životě dál?

Asi proto, že neuměla přestat myslet na různé možnosti. Co kdyby Archie věděl, kdo ve skutečnosti Vita je? Mohlo by všechno dopadnout jinak, kdyby tušil, že není jenom divoká, nespoutaná holka, za jakou ji považovala jeho matka? Teď už ale bylo příliš pozdě. Archie vypadl z jejího života jednou provždy.

Možná měla Nancy pravdu. Opravdu si potřebovala vyhnat Archieho ducha z hlavy. A Fletch byl možná ten nejlepší způsob, jak toho dosáhnout.